

Martinus' missions fødsel

For 100 år siden – tænk at der er gået så lang tid – finder vi Martinus siddende i sin nyindkøbte kurvestol med sort bind for øjnene. Han gør præcis det, der var blevet ham anbefalet i den bog, han havde fået til låns med sig hjem fra Lars Nibelvang. Martinus mediterer på Gud.

Hvad var det egentlig, der fik Martinus til at besøge Lars Nibelvang? – Lasse, som Martinus senere kaldte ham, da de blev mere kendt med hinanden, var på dette tidspunkt en helt ukendt person for Martinus. Jo, Martinus havde hørt på kontoret, hvor han arbejdede, at en kollega havde læst i en bog, at man har levet mange liv. Nu skete der noget i Martinus! Her var der noget, der ramte Martinus med fuld kraft lige i hjertet! Har man levet mange liv? – “Det lyder da fornuftigt!” sagde det i ham. Det ville han da meget gerne vide lidt mere om. Det kunne han da også få lov til, men der fulgte en betingelse med: Han måtte personligt møde op hos bogens ejer for at hente den. Og det gjorde så Martinus. Dette var tydeligvis noget, der lå Martinus meget stærkt på sinde. Han slog det ikke bare hen og glemte det, men fulgte det op, og tog ud for at besøge denne, for ham på det tidspunkt, helt ukendte mand.

Det allerførste spørgsmål, der brændte i Martinus, da han stod ansigt til ansigt med denne for ham da ukendte mand, var, om dette nye nu også havde noget med bøn at gøre. Dette var så overmåde vigtigt, at da Martinus senere fortalte om dette sit første møde med Lasse, konstaterede han, at hvis det ikke havde haft med bøn at gøre, så var det bestemt ikke noget for ham. Så havde han været færdig med det. Han kunne ikke leve uden at bede. Her var der ikke plads til tvivl. Heldigvis havde det noget med bøn at gøre. Tænk, hvis Martinus havde fået at vide, at bøn er ikke værd at beskæftige sig med! Havde vi da alligevel fundet ham siddende og meditere i sin nyindkøbte kurvestol, i et mørkelagt værelse, med sort bind for øjnene? – Hvis Lasse havde sagt, at bønnen kan vi da godt undvære, havde der måske ikke været noget at fejre i dag, et hundrede år efter, at denne begivenhed fandt sted.

Vi ser, hvor vigtig bønnen var i Martinus' liv. Han fortæller, at han ikke kan huske en eneste dag i sit liv, hvor han ikke har bedt til Gud. Han fortæller også om sit ganske særlige og inderlige forhold til Kristus. Når han var i situationer, hvor han tvivlede på, hvad der var det rigtige at gøre, spurgte han sig selv: “Hvad mon Kristus ville gøre?” – Og når den indre stemme sagde, at det ville Kristus *ikke* gøre, så gjorde han det ikke. Hvis den sagde, at det ville Kristus godt kunne gøre, så gjorde han det. Kristus var Martinus' indre vejleder allerede fra barnsben. Martinus fik altså klare svar på sine bønner...

Det var denne Martinus, Lars Nibelvang nu mødte. Martinus kunne nu stille sine spørgsmål om alt dette nye, som Lasse var så godt kendt med, men som var så ganske ukendt for Martinus. Lasse havde nemlig en brændende interesse for åndelige spørgsmål. Hos Lasse var der altså interessante oplysninger for den nysgerrige Martinus at hente.

Martinus blev meget imponeret, da han så alle de bøger, der var i reolerne, og helt forbavset blev han, da han på vej ud af døren hørte denne boglærte mands ord: “De kommer snart til at blive min lærer!” Det kunne Martinus ikke forstå, hvordan skulle det nu også gå til? – Han, som var født under fattige kår på landet, hvor den store begivenhed for ham var, når

Familiejournalen udkom, og ind imellem måtte han faktisk læse den i smug. Jeg ved ikke hvorfor.

Martinus havde tidligt en stærk længsel efter at studere, og han var også blevet lovet af sin mor, at han nok skulle blive uddannet til lærer, når han blev voksen. Dette var jo dengang ikke blot et spørgsmål om begavelse, men i høj grad også et pengespørgsmål. Martinus' moder, som arbejdede på en stor gård og havde en betroet stilling der, lovede, at Martinus nok skulle blive lærer. Det skulle hun nok sørge for, og sparede penge op. Martinus boede hos sine plejeforældre, moderens halvbroder og hans kone, da han var født uden for ægteskabet. Så Martinus håbede på at denne drøm skulle gå i opfyldelse. Dette skulle også komme til at ske, men på en måde, som Martinus dengang nok ikke rigtigt kunne forestille sig.

Det var på dette tidspunkt en meget alvorlig sag at føde børn udenfor ægteskabet! Der var en forbandelse ved uægte børn, havde præsten forklaret. Det kunne Martinus dog ikke tro på! Han kunne ikke tro, at Gud kunne være vred på ham. Han kunne da ikke gøre for, at hans mor ikke var gift, da han blev født! Martinus følte, det kan ikke passe. Her mistede Martinus tilliden til præsten.

Vi befinder os nu i slutningen af det nittende og begyndelsen af det tyvende århundrede. Martinus blev født i 1890. Men da moderen var borte, var også pengene borte, og Martinus måtte, som alle andre arbejderbørn, ud og tjene for at overleve.

Hvad mon Martinus tænkte, da han med den lånte bog under armen, atter vendte hjem til sin lejlighed? – Det er svært at sige, men at vi her har en alvorlig, moden mand foran os, i sin bedste alder, blot 30 år gammel, skulle straks vise sig. I den lånte bog får Martinus at vide, at man kan meditere på Gud. Jeg gætter på, at der må have fulgt nogle yderligere instrukser med, for der var nogle ting, der først skulle være på plads, inden han i fuld koncentration kunne vende blikket indad mod Gud, som jo var selve meditationsobjektet, altså lige det, hele hans indre koncentration straks skulle fokusere på.

Der skulle være mørkt i værelset, Martinus skulle have et sort bind for øjnene, kort sagt: omverdenen skulle lukkes helt ude. Og det var en livlig omverden, der hvor han boede ved Nørrebros Runddel! Udenfor var der cyklister og gående, der fór ud og ind af butikkerne, biler og sporvogne, ja, selv de klaprende lyde fra hest og vogn kunne man høre ved denne tid. Alle rullende vogne kunne endnu ikke køre af sig selv, uden hjælp af heste.

Vi befinder os her i industrialiseringens barndom, som efter den store krig, 1914–1918, særdeles hastigt forandrede verden materielt og teknisk, også i Danmark. Lydene fra denne mere og mere buldrende verden skulle nu gerne lukkes helt ude! Der skulle være mørkt i værelset og ikke bare det, Martinus skulle også have et sort bind for øjnene! Med andre ord: farvel til den "ydre" sanselige verden...

Det, Martinus om lidt skulle til at opleve, det havde således intet at gøre med de fysiske sanser, vi ellers plejer at få alle vores indtryk fra. Dem var der nu effektivt lukket af for. Det, der nu skulle til at ske, havde overhovedet intet med den fysiske verden at gøre. Nu var

bevidstheden indstillet på noget helt andet, noget der befinder sig på et højere plan, ja, den blev rettet imod noget, der styrer "bagved", nemlig selve kilden til alt det sanselige, dvs. den fysiske verden. Koncentrationen var nu 100% rettet indad. Bevidstheden var indstillet på Gud!

Det, der her sker, er noget, man ikke sådan bare kan kopiere! Det er ikke nok, at man blot bestemmer sig for at meditere på Gud, og så sker der mirakler. Det er ikke nok, at man sidder i en kurvestol, med sort bind for øjnene og koncentrerer sig så godt, man formår. For at resultatet skal blive til det, det blev for Martinus, kræves der på forhånd særligt udviklede anlæg og talenter. Egentlig har vi allerede, med de få oplysninger, vi nu har fået om Martinus, fået øje på en af de allervigtigste nøgler til forståelsen af, hvorfor meditationen lykkedes så godt for ham. Han sagde selv en gang: "Jeg forstår ikke, hvordan mennesker tør lade være med at bede!" Det tør rigtig mange mennesker i dag, men det turde Martinus altså ikke. Martinus oplevede rent faktisk Gud under sin meditation, blev bevidst om sin uadskillelige forening med Faderen, blev bevidst om, at han er udødelig, og oplevede fuldt realistisk, at han havde evig eksistens. Livet var ikke mere et mysterium for Martinus. Hvorfor lykkedes det for ham?

En vigtig nøgle her er altså Martinus' forhold til bønne. Bønne var en virkelig levende kanal i ham, så at sige fra barnsben af. Det var derfor, det første spørgsmål, Martinus havde til Lars Nibelvang, var: "Har det nye noget med bøn at gøre?" – Bøn er jo en indadrettet aktivitet, ligesom meditation. Det er en åndelig funktion. Martinus var således allerede i kontakt med det åndelige, da han trådte ind ad Lars Nibelvangs dør, om end han ikke havde udforsket sit eget indre endnu. Han levede og åndede i forvejen, allerede inden han begyndte sin meditation, i fuld kontakt med den åndelige verden. Han var med sit intime forhold til Kristus på nøjagtig samme bølgelængde som ham. Disse vigtige forudsætninger var således opfyldt på forhånd, inden meditationen begyndte. Ellers ville han, når Kristi stemme kom til ham under bøn, sige: "Nej, her tager du fejl! Det passer ikke!" Det skete ikke. Kristus og Martinus var enige, de var på samme mentale bølgelængde.

Der skete således noget mærkeligt denne dag, da Martinus sad i sin kurvestol. Han havde ikke mere brug for den lånte bog, og nu skulle han så levere den tilbage og sige tak for lån. Alle de spørgsmål, som han før havde til Lasse, var forsvundet som dug for solen, ingen spørgsmålstegn mere, hverken om Guds eksistens eller reinkarnation, ja, overhovedet ikke mere nogle spørgsmålstegn angående det evige liv. Alle slør omkring livets gåder var ligesom fjernet! Der var ikke længere noget, Martinus ikke af sig selv kunne finde ud af. Han fik også tegn på, at han ikke skulle læse, der var en usynlig hånd, der holdt ham tilbage, når han nærmede sig en bogreol. Så snart han tænkte på et problem, kom svaret. Der var absolut ikke længere brug for bøger. Svarene væltede ind i hans bevidsthed, lige så hurtigt som han tænkte på et eller andet spørgsmål. Han var blevet til det, man med rette kalder for oplyst! Han var blevet åndeligt suveræn! Det var lige meget, hvad han tænkte på, svarene kom øjeblikkelig!

Han havde fået en ny sanseevne, en åndelig sanseevne, og fra nu af var den åndelige verden lige så realistisk for ham som den fysiske verden. Den åndelige verden var blevet den primære og den fysiske den sekundære. Alt hvad der sker i den fysiske synlige verden

viser sig nu at være resultatet af forudgående tænkning. Tanken er forud for alle de fysiske virkninger. Og at kunne skue direkte ind i tankernes verden, giver derfor adgang til løsningerne på alt det, der sker i den fysiske verden.

Han var blevet indhyllet i den guddommelige bevidsthed, den vi gennem Bibelen har lært at kende under begrebet: "Den hellige ånd." Den guddommelige ånd, som før jorden blev skabt, evigt svævede over vandene. Det var derfor, Kristus kunne fortælle den samaritanske kvinde, at hun havde været gift fem gange, selvom han aldrig før havde truffet hende. Adgangen til den slags information kræver sanser, der giver direkte kontakt med den åndelige verden. Hvis der altså ikke blot er tale om det rene gætværk. Det er så noget andet.

Der var født en evighedssans i Martinus, og den var nu permanent aktiveret i ham. Ligesom for Kristus var tankeverdenen, dvs. den åndelige verden, nu også blevet direkte synlig og kontaktbar for Martinus. Han havde nu fri adgang til verdensaltets facitliste, dvs. guddommens tankeverden, bagved hele naturens eller verdensaltets skabelse. Han så nu, med sine egne sanser, den guddommelige verdensplan.

Hvad mon Martinus tænkte, da han forlod denne bogligt lærde mand, og på vej ud af døren hørte ham sige : "De vil snart blive min lærer!"?

Martinus havde haft sin mærkelige oplevelse og kommer nu tilbage som en helt forandret person, for at levere bogen tilbage. Hvad vil Lars Nibelvang sige? – Martinus havde jo fortalt sin nabo, at han havde oplevet noget mærkeligt, og blev straks advaret om at passe på, sådan at han ikke helt gik fra forstanden.

"Heldigvis" var Martinus nu kommet til den rette person! Lasse kunne godt tåle at høre, hvad Martinus havde at fortælle ham, og han blev intet mindre end henrykt! Han var hurtigt klar over, at det, der havde fundet sted, var en indvielse. En åndelig fødsel. At den slags kan ske, havde Lasse læst sig til. Og mon det var i et inspireret øjeblik, med en impuls "fra oven", at Lasses ord til Martinus fløj over hans læber: "De vil snart blive min lærer"? – Det skulle vise sig, at disse ord var orakel ord. Og Lasse var ivrig efter at få lov til at øse af al den viden, dette kildespring af levende vand nu formidlede, tørstig efter at drikke fra denne helt nyåbnede visdoms brønd.

Men Lasse ville overbevises. Mindre kunne ikke gøre det. Her kom alle de mange bøger, som virkede så imponerende på den ubelæste Martinus, til nytte. Lasses bogreoler var fyldt med bøger, der handlede om åndelige emner, indisk filosofi og meget andet. Han var en ægte, og meget, meget ivrig sandhedssøger. Lasse ville vide, ikke bare føle eller tro.

Senere sagde Martinus, at i Lasse var alverdens skepsis inkarneret. Lasse troede ikke på hvad som helst, nej, der krævedes også underbygning, inden han var tilfreds! Her fik Martinus den sparring, han havde brug for, for at komme i gang med det, der skulle ende med at blive hans hovedopgave resten af livet, nemlig at skrive kosmiske analyser. Jo mere modstand og jo flere indvendinger Lasse kunne mobilisere, jo stærkere blev analyserne. Martinus var endnu ikke trænet i selv at lave analyser, men han havde fri adgang til alle

facitterne og kunne med lethed opdage, hvis der manglede noget i det, Lasse kom med. Martinus havde jo kun skrevet breve hjem til sin plejemor.

Lasse blev lykkelig, da han blev overbevist: "Ja, Martinus, det er der aldrig nogen, der nogensinde før har set!" Og overbevist blev den gode Lasse, gang på gang! I en tre års tid pressede Lasse Martinus med sine kritiske spørgsmål, og snart havde Martinus tegnet de første grundlæggende kosmiske symboler, som viste det evige verdensbillede, i en såvel smuk som logisk gennemført helhed.

De nye kosmiske sanseevner, Martinus nu var i besiddelse af, var jo udmærkede for ham selv, men hvis andre også skulle få glæde af dem, måtte alt det, han nu oplevede, alt det, han nu havde direkte personlig adgang til, skrives ned. Den rejse indad, som fandt sted under meditationen, og som resulterede i den indsigt, at her er du sammen med Gud, her er du ét med din evige Fader, skulle altså kortlægges, dokumenteres og analyseres. Menneskene skulle nu bibringes den højeste viden om Gud, ikke blot som tro, men som viden, og i det videre forløb, som selvoplevet, personlig førstehåndsviden, på samme måde som Martinus nu selv havde oplevet det. Martinus skulle skabe en åndelig videnskab. Han skulle videnskabeliggøre Kristi budskab, og ikke mindst, retfærdiggøre Gud. Uden at Gud bliver retfærdiggjort, kan Kristus jo ikke retfærdiggøres. Kristus talte i Faderens navn, og ikke af sig selv, som det står skrevet. Kristus var selvfølgelig ikke gudløs!

Martinus skulle fortsætte kristusmissionen, uddybe de evige, guddommelige sandheder, der er fortalt menneskene gennem Kristus, men som selv de udvalgte disciple på dette tidspunkt ikke var udviklede nok til at kunne forstå. Martinus skulle skrive et tredje testamente, som afslører al mystik omkring det evige liv. Et testamente hvor mystik, mere eller mindre blind tro erstattes af viden. Bibelen skulle få sit afsluttende testamente, hvor Gud også bliver til en for forstanden og intellektet absolut, realistisk virkelighed. Alle mennesker uden undtagelse er på vej imod samme indvielse som den Martinus selv oplevede. Martinus er ikke undtagelsen, men reglen. Men inden disse perspektiver var blevet rigtig bundfældet i Martinus, var der en del andre ting at overvinde.

Vi møder igen Martinus, ved døren til Lars Nibelvangs bolig, parat til at fortælle om noget ganske mærkværdigt, der var sket. Lasse skulle nu få at vide, hvad der var sket med Martinus under denne meditation, som den lånte bog anbefalede. Vi må altså ikke springe den situation over! Det er jo den begivenhed, vi i dag fejrer. Vi finder Martinus siddende i sin knirkende kurvestol, i et mørkelagt værelse, med sort bind for øjnene.

Meditationen startede med, at en kristusfigur med udstrakte arme, som til omfavnelse, blev synlig. Her sidder Martinus med et sort bind for øjnene, men ser alligevel en kristusskikkelse ligeså klart og realistisk, som om han havde brugt sine fysiske sanser. Det var den kendte kristusskikkelse lavet af Thorvaldsen.

I næste scene forvandles kristusskikkelsen og bliver levende og stråler i et blændende stærkt hvidt lys. Vi kan her huske på, hvad der skete med Saulus på vejen til Damaskus. Saulus havde nemlig ikke sort bind for øjnene. Han blev blind i tre dage. (Ap G: Kap 9) Der var altså ikke tale om det almindelige solskin, den stærkeste lyskilde, vi kender i den fysiske

verden. Det var et overjordisk lys, det var et åndeligt fænomen, der altså overstråler sollyset i den fysiske verden mange gange. Martinus har fortalt, at dette lys stadig var til stede i ham selv på hans gamle dage, i de dage hvor jeg kendte ham. Da han gik en mørk aften på landevejen, kunne han foran sig se ligesom lyset fra en bil, der bagfra var på vej imod ham. Da han vendte sig om, var der ingen bil, lyset, han så foran sig, kom fra ham selv, men dette lys opfangedes af Martinus' åndelige sanser. Andre kunne ikke se det.

Moses er også et eksempel på den slags, kan vi læse om i Bibelen (2 Mos. kap, 34:35). Men her siges det, at det også kunne mærkes rent fysisk. Da Moses havde besøgt det allerhelligste i templet og kom ud igen, strålede der et lys ud fra hans ansigt så voldsomt, at han blev tvunget til at dække over ansigtet. Det behøvede Martinus heldigvis ikke. Så kunne han komme rigtig galt afsted i trafikken...

Den nu forvandlede og levende Kristus bevæger sig altså direkte imod Martinus. Han er ude af stand til at røre sig. Kristusskikkelsen går bogstavelig talt ind i ham og bliver stående i ham, og nu lyser dette overvældende hvide lys ud over verden, ud fra Martinus' eget indre. (Indimellem forklarer Martinus, at han var blevet sin egen lyskilde.) Han ser vor lille klode sejle i sin bane rundt om solen og ser, at verden bliver forvandlet til Guds rige. Her får Martinus at vide, hvilken opgave der ventede ham. Det er kristuslyset, der nu stråler direkte ud af ham selv, der skal forkyndes. Det var jo dette lys, der forvandlede livet her på kloden til Guds rige! Det var den virkning, lyset fra Martinus eget indre havde, når det strålede ud over vor lille klode, der sejlede i verdensrummet. Det var et tegn på den mission, Martinus var kaldet til at udføre...

Kristuslyset kan kun forklares og uddybes af en, der selv har oplevet det. Man må for at lykkes med en så ophøjet opgave, selv have samme viden på første hånd. Martinus skulle fortsætte den af Kristus påbegyndte mission, at bringe menneskeheden tilbage til Gud. Det var, som sagt, Gud, han oplevede under sin meditation. Kristus var den person i denne verden, som Martinus, også før indvielsen fandt sted, følte sig stærkere tilknyttet, end nogen anden person. Martinus var kommet hjem.

Foran Martinus ventede nu opgaven at nedskrive sine oplevelser. Han havde, som sagt, tidligere blot skrevet breve hjem til sin plejemor. Det var dog endnu ikke gået op for ham, at han selv kunne skrive! Han regnede med, at den boglærte Lasse nok var den, der skulle skrive, og så skulle Martinus fortælle. De var nu blevet meget gode venner. Men for dagens interesserede mennesker er det godt at huske på, at Martinus dengang selv var den unge mand. Nogle mennesker har jo, ligesom jeg selv, kun mødt den aldrende Martinus. Her er han lige i starten af det store eventyr, som vi i dag kan se tilbage på, og som startede for et hundrede år siden...

Når vi nu ser tilbage, så ser vi hele Martinus' samlede værk, de mange bøger, han har skrevet, og vi kan lytte til de mange foredrag, han har holdt, og som heldigvis er bevaret. Da er det interessant at tænke på, at han, i første omgang, ikke selv troede, at han kunne skrive overhovedet! Men en skønne dag, da han var alene hjemme, og Lars Nibeltvang var ude og spille, han var nemlig musiker, så tænkte Martinus, at nu skulle han prøve at skrive selv. Efter at den her beskrevne oplevelse lige havde fundet sted, var Martinus naturligvis

overvældet, og med denne stærke oplevelse, han lige havde haft, brændende i sindet, skrev han sin helt personlige tak til Gud. Den kaldte han: "Gudesønnen eet med sin Fader". Dette er jo nøjagtigt sådan, som Kristus også oplevede det! Og mindre kunne ikke gøre det, hvis han skulle klare den efterfølgende opgave at dokumentere kristuskærligheden – alkærligheden – som den allerhøjeste form for videnskab. Alkærlighed er jo vejen til den personlige oplevelse af den evige guddom.

Da Lasse kommer hjem efter sit musicerende og læser det, Martinus havde skrevet, siger han spontant: "Nej Martinus, du skal selv skrive!" – Dette var altså det allerførste, Martinus skrev! Og hvem er det så, Martinus siger tak til? Det læser vi til allersidst i syvende bind af Livets Bog. Det rummes alt sammen på otte sider, og består af 12 koncentrerede, formulerede taksigelser. De starter hver især med en direkte henvendelse til kilden, hvorfra Martinus har fået sin oplysning. De gentages her i den rækkefølge, de forekommer i efterskriften: Hellige Fader!, Himmelske Fader!, Kære Fader!, Underfulde Fader!, Store almægtige Guddom!, Kære Fader!, Elskede Fader! Dyrebare Fader, almægtige Guddom!, Kære Fader!, Elskede, hellige Fader!, Kære almægtige Fader!, Kære himmelske Fader.

Der kunne vel næppe herske tvivl i Lasses sind, efter at have læst denne overvældende tak, hvad det var, Martinus havde oplevet!

I virkeligheden finder vi i denne tak nøglen, den helt centrale idé, det helt fundamentale formål med alt det, som senere blev skrevet. Alt dette, alle de mange bøger, handler udelukkende om den evige relation mellem Gud og gudesønnerne. Det er denne relation, som skal bringes i orden, det er det, der påvises alle vegne i skrifterne, og når det er sket, bliver konflikterne, de mange ulykkelige skæbner, et minde blot, så hviler man atter i den evige Faders favn og føler den guddommelige kærlighed stråle gennem alle verdener, i det store, såvel som i det små. Martinus var blevet lige så bevidst i Gud som i forholdet til sin næste. Guds tale, opleves, ses og høres i alt og alle! Martinus taler nu direkte med Gud, uden mellemlid.

Martinus' allerførste vigtige beslutning blev derfor, at han skulle skrive selv. Martinus kunne også tegne, så det var naturligt for ham også at lave symboler – billeder – der for det fysiske øje synliggjorde de kosmiske, evige realiteter. Alle er jo ikke lige trænede i kosmisk tænkning, især da det, der her beskrives, er realiteter, der ikke er fysiske, men overfysiske, realiteter, der overhovedet ikke kan sanses med fysiske sanser, men befinder sig "udenfor" tid og rum.

Det var rigtigt nok en videnskab, Martinus skulle skabe, men den var ikke fysisk. Det er jo givet, at man ikke bliver en fysisk videnskabsmand ved at sidde i en kurvestol, med sort bind for øjnene og meditere på Gud. Blot med en primitiv landsbyskoles undervisning bag sig. Læg dertil en bunke kolorerede familiejournaler til underholdning.

Men det, man ikke lærer i disse nu så materielle og tekniske skoler, der spreder sig som kirkerne engang i tiden spredte sig over den ganske verden, er så det, Martinus meget tidligt, ja, det var faktisk medfødt, var fuldstændig klar over. Det kaldes med ét ord: moral.

Menneskene får i dag ikke moralsk vejledning i samme grad som tidligere. Særligt ikke i de stærkt sekulariserede skandinaviske lande.

Vi er vidner til en gammel verdenskulturs undergang! En voksende skare mennesker er blevet gudløse materialister. De vejledninger, menneskene har fået på moralens område, er blevet tilsløret og misforstået, og er også hovedsagelig skrevet og fortalt i lignelser og billeder, der for mange er blevet til "stene i stedet for brød". Og det vil vise sig at få konsekvenser.

Den slags oplevelser, som Martinus fik under sin meditation, kræver af den, der får dem, at der findes en åndelig ligevægt, en bevidsthedstilstand, der må beskrives som intet mindre end moralsk genialitet. Det er betingelsen for at kunne opleve sig som ét med Gud.

Det Tredie Testamente er et kursus i denne den allerhøjeste moral. Det er nemlig en kortlagt vej til den personlige indvielse, den vi her har fået adgang til via Martinus. Gud er ikke en opfindelse, som Martinus har hittet på. Og Martinus er ikke en videnskabsmand eller forsker i almindelig forstand. Han har fået et sansesæt, hvor oplevelsen af Gud er ligeså naturlig, som at vi fysisk oplever dage og nætter, sommer og vinter. Han har sin viden indefra. Den åndelige fødsel er noget, som vi alle er på vej imod. Ellers var der jo ingen grund for Martinus til at fortælle os om sine oplevelser, som ovenikøbet kan være vanskelige at forstå.

Den sidste store beslutning – vi må jo have såvel den første som sidste med – Martinus traf, var, da han offentligt tilkendegav, at alt det, han havde skrevet gennem hele tresindstyve år, var Bibelens fortsættelse, var et tredje testamente, var den bebudede talsmand, den hellige ånd. Det vidste Martinus selvsagt hele tiden, men han vidste også, at denne gang er det ikke personen, altså ham selv, der skal stå i centrum. Han skulle ikke blive til et tilbedelsesobjekt. Det er jo Gud, der skal elskes over alle ting. Nej, nu handler det om viden til selvhjælp. Menneskene går nu mere og mere ind i et udviklingsstadium, hvor de selv vil vide, undersøge og forske. Menneskene er på vej til at blive modne sandhedssøgere. De vil, ligesom vennen Lasse, have logisk underbyggede svar, også på de store, evige livsspørgsmål.

Det siger sig selv, at et tredje testamente må handle om Gud, det ville da være underligt, om Det Tredie Testamente afskaffede Gud, som jo er hovedpersonen i de to forudgående testamenter. Abraham, Isak og Jakob, Josef og hans brødre, Moses og Aron, kongerne og profeterne, Kristus og hans disciple, alle disses plads i bibelhistorien handler jo om deres gudsforhold. De er Guds talerør. Derfor er de forevige i Bibelen. Gud er selve hovedpersonen, og det i kraft af sin almagt og alviden. Alle de andre personer, der spiller hver deres vigtige roller på den historiske scene, er budbringere! At Kristi andet komme skulle afskaffe Gud, er således en tåbelig tanke. Så ville de andre to testamenter jo være et falsum. Formålet med Det Tredie Testamente er netop at vise den enkelte sandhedssøger vejen til den personlige oplevelse af Gud. Nej, Bibelens evige sandheder bliver ikke på nogen måde formindsket, men i Det Tredie Testamente tværtimod bekræftet og videreført, og finder her deres rette plads i det evige verdensbillede. Det var lige det, Kristus lovede skulle ske.

Jeg har endnu meget at sige eder; men I kunne ikke bære det nu. Men når han, Sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede eder til hele Sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de kommende Ting skal han forkynde eder. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder.

[...] Dette har jeg talt til eder i Lignelser; der kommer en Time, da jeg ikke mere skal tale til eder i Lignelser, men frit ud forkynde eder om Faderen. På den Dag skulle I bede i mit Navn, og jeg siger ikke til eder, at jeg vil bede Faderen for eder; thi Faderen selv elsker eder, fordi I have elsket mig og troet, at jeg er udgået fra Gud. Jeg udgik fra Faderen og er kommen til Verden; jeg forlader Verden igen og går til Faderen."

Det var denne opgave, der nu lå foran Martinus. Han skulle fortælle "det meget", som Kristus jo godt var klar over, men som selv ikke hans udvalgte disciple endnu var modne til at forstå. Hvem var det nu også, Jesus gav løftet til om en kommende hjælper, talsmanden den hellige ånd? – En talsmand, om hvem det siges, at han skal udfylde de forståelseshuller, der ifølge Jesu egne ord stadig var, selv blandt hans egne udvalgte elever, og som selv ikke Kristus kunne bygge bro over? – Det var jo hans allernærmeste, Jesu egne udvalgte disciple, som han fortalte dette til, de som skulle gå ud i verden og vidne! Hvis de havde svigtet, ville Kristus jo være gået i glemmebogen, og vi havde ikke kendt noget som helst til kristendom i dag. Men beretningen om Kristus eller det løfte, som Kristus gav sine disciple, er heldigvis ikke gået i glemmebogen. Det må siges at være noget af et mirakel i sig selv, at disse få år, hvor Kristus virkede, har kunnet skabe så verdensomspændende virkninger. De evige ord er blevet bevaret, Jesu liv, korsfæstelse og opstandelse fra de døde, er prædikeret over hele verden. Historien om Kristus er blevet formidlet op gennem århundrederne og årtusinderne, og hvor, hvis ikke i den kristne verden, venter man på at dette løfte om Kristi genkomst også skal gå i opfyldelse? – Kristne plejer at læse Bibelen. I to tusinde år har kristne håbet på denne genkomst og tolket tegnene og er idag mere overbeviste end nogensinde før, at nu passer det med alle tegnene, nu må Kristi andet komme være lige om hjørnet, nu skal den store begivenhed til at ske. Men de ved også, at der står skrevet, "ingen kender dagen eller timen uden Faderen". Selv ikke Kristus. Men hvordan det nu også rent praktisk vil ske, er stadig indhyllet i mystik for de mange ivrigt ventende kristne.

Men denne gang har man jo fået ret! Det er sket, omend det endnu blot er i sin allerførste fase, selv om der er gået 100 år siden Martinus' indvielse. Selv de, som i dag læser i Det Tredie Testamente, har stadig vanskeligheder ved at se og forstå, hvad det egentlig er, der er sket. Martinus er lykkedes med det "trylletrick": at få nogle mennesker til at acceptere det han siger, på grundlag af den logik, hvormed han fremfører sine tanker. Og uden at man selv har gjort sig det helt klart, befinder man sig her i et selskab, som man egentligt ikke føler sig helt godt tilpas med – når man begynder at tænke efter! Den til at begynde med overraskende, for at ikke sige ubehagelige, indsigt bliver nemlig, at man i virkelighed er gået hen og blevet religiøs! Kontakten med Gud er genskabt! Ufrivilligt må man til sidst indrømme, at det er Guds kærlige ansigt, der igen viser sig for den studerende af Det Tredie Testamente – alle vegne, lige meget hvorhen blikket så end rettes.

Når hedningerne i sin tid skulle kristnes, gjaldt det om at erstatte de mange guder med den eneste ene gud, med Kristus i spidsen som formidler. I dag handler det om, at der

overhovedet ikke er nogen gud til, og herfra til atter at opdage, at Gud er en højst realistisk, levende foreteelse. Det handler nu om at finde vejen tilbage til den gennem Bibelen og historien omtalte og beskrevne eneste sande Gud, den alkærlige, alvidende og almægtige evige Fader, som der hele tiden tales om i Bibelen.

Mange studerende af Det Tredie Testamente forstår nu, at Gud er til, at verdensaltet er guddommens organisme, i ham lever og røres og er vi, at vi er evige og udødelige, at Kristus er modellen for det fuldkomne menneske osv. osv., men man har stadig problemer med offentligt at indrømme, at man er blevet religiøs! Man skulle jo nødtigt have mistet forstanden, vel?

Ja, faktisk er man på en måde blevet mere religiøs end dem, der i dag er stolte og glade over at kalde sig kristne. Det bliver dog en smule komisk, må man nok alligevel sige.

Der er i Det Tredie Testamente ikke blot tale om nye tanker, men også om et i særlig grad udviklet følelsesliv, som der også stilles krav til for rigtigt at kunne leve sig ind i den verden, vi træder ind i, når vi studerer Det Tredie Testamente. Der er tale om en åndelig videnskab, ikke en fysisk videnskab. Den åndelige videnskab handler om livet, livets oplevelse, det levende verdensalt og det guddommelige. Her kan vi ikke undvære følelsesaspektet. Hjerter og forstand må arbejde sammen i harmoni.

Nogle finder det vanskeligt at præsentere Det Tredie Testamente i sin egen helt naturlige religiøse kontekst. Selv på Martinus' eget institut vælger man at gå stille med dørene. Man vil hellere kalde det for kosmologi, netop af frygt for at virke for religiøs. Den religiøse fremtoning vil frastøde tænkende mennesker, tror man. Nogle mener også, at de troende religiøse er alt for ubegavede. De analyserer jo ikke. De tror bare. Her må vi nok huske på de gamle ord: "Derfor, hvo som tykkes at staae, se til, at han ikke falder." (1 Kor., 10:12)

Og det er da sandt, at den slags urokkeligt troende mennesker finder vi såvel i de religiøse, som i de materialistiske lejre. Det er også rigtigt, at indtil man selv er tryk ved det, man har at sige, er det klogt at gå stille med dørene. Men det gælder jo også valget at kalde Martinus testamente for kosmologi. Det var ikke Martinus' valg. Havde han ønsket den titel, så ville han da have valgt at kalde sit værk for Martinus kosmologi. Det gjorde han ikke, kan vi konstatere.

Hvordan tør man, når man frivilligt vælger at tjene Martinus og hans mission, gå imod det, Mesteren selv siger og peger på? – Hvis man ikke forstår det, ja, så kan man da bare tie stille? – Var det kosmologi, Martinus kaldte sit livsværk? – Ikke til allersidst. Det var noget hans materialistiske venner gerne ville kalde det. Og det kunne gå, så længe Martinus selv skulle være skjult. Det er jo en genial måde at blive skjult på, at selv hans nærmeste medhjælpere af oprigtig uforstand ikke siger sandheden om den mission, Martinus har fået, men som man ikke desto mindre meget gerne vil tolke for andre!

Men derigennem skjuler man jo den side ved værket, som er af absolut fundamental betydning, i hvert fald for Martinus selv. Nemlig at det handler om Gud, og at det er fortsættelsen af Kristi mission. Det handler om en beskrivelse af den evige relation mellem

Gud og gudesønnerne, altså “det evige liv”. Det handler om en undervisning, der skal bringe de studerende op i den højde, hvor de kan se den guddommelige plan, lære sig gennem selvsyn at se, at “alt er såre godt”, dvs. at se på verden med Guds øjne. Og når tiden så var kommet til, at værket skulle åbenbares for verden, så blev denne uforstand, som i Martinus’ levetid var en beskyttelse af ham personligt, til det omvendte, nemlig en modarbejdelse af den Mester, man så gerne vil tjene.

Kosmologi var det, der kunne bruges, da Martinus skulle holde “lav profil”, frem til det øjeblik da tiden var inde til, at han skulle forlade denne verden. Først da var tiden inde til, at det officielt skulle erklæres, at dette er Kristi genkomst, og at Det Tredie Testamente er talsmanden den hellige ånd. Det kunne Martinus naturligvis ikke proklamere, før værket og dermed dokumentationen var på plads. At dette netop skulle ske til allersidst, er også en opfyldelse af Kristi profeti: “Hvis nogen siger, at jeg er her eller der, så tro dem ikke”. Martinus måtte og skulle være skjult. Hans person er underordnet, men ikke det, han siger og skriver. Det er jo det, der kendetegner en videnskabelig holdning til indholdet. Det vidste man allerede på Jesu tid. “Vi ved, at du ikke ser til person”, sagde en skriftklog, der kom og spurgte Jesus om åndelige spørgsmål. Det vil sige, de forstod, at her var det sandheden, der var i højsædet, og kun sandhed kan være videnskab. Og sandheden fortalte Kristus, lige meget hvad det kostede.

Det var denne uhyre vigtige beslutning, Martinus til allersidst førte ud i livet helt konkret: Nu skulle det åbenbares, at det, hans livsværk handlede om, er Kristi genkomst! Det var dette, alt kredsede om i Martinus’ sidste ti leveår. Er det ikke tydeligt, når vi nu i bakspejlet både kan se det færdige resultat, og kan se, hvordan det begyndte 100 år tilbage i tiden? – I dag har vi mulighed for med det fulde overblik at forstå, hvad der skete ved Martinus’ missions fødsel. Martinus kunne hverken undvære Kristus eller Gud! Der skal også et vist mod til at følge i Martinus’ fodspor, det kommer vi ikke udenom. Og dette mod er for tiden endnu vaklende blandt hans hjælpere.

Nu er der så mennesker, der mener, at Det Tredie Testamente ikke har noget at sige til den kristne verden. Kristi genkomst er ikke beregnet for dem. De der går og venter og længes, altså hele den kristne verden, har ikke brug for, og kan ikke forstå, Kristi genkomst. Kristne kan slet ikke forstå, hvad Det Tredie Testamente har at fortælle dem. Så er det naturligvis problematisk, at Martinus kalder sit værk for Det Tredie testamente, fortsættelsen af Det Gamle og Ny testamente, hvis disse tre testamenter ikke på nogen måde indholdsmæssigt hænger sammen. Og hvorfor skulle Det Tredie Testamente også i særlig grad kobles til kristendommen? – Er det ikke at favorisere kristendommen på bekostning af de andre verdensreligioner?

At sandheden om Gud ikke er endeligt åbenbaret, er man godt klar over i såvel jødedommen som i islam og kristendommen. Jøderne forstod ikke, hvem der i sin tid var på besøg, men venter og længes stadigvæk efter, at der skal komme en Messias. Man er meget klar over at der skal komme et talerør til dem, direkte fra Gud. Det tror, venter og håber, religiøse jøder stadigvæk på. De kunne bare ikke se, at Kristus var den rette person. Disse såkaldte bogens folk, er alle ganske enige om, at Guds rige på jorden er målet. Med andre ord nøjagtigt den

samme vision som den, Martinus oplevede, da Kristus gik ind i ham under meditationen. I Kristuslyset forvandlede livet her på jorden til "Guds rige".

Kristus introducerede ikke en ny Gud, afskaffede ikke den eneste ene, alvidende og almægtige Gud, som det jødiske folk i forvejen dyrkede. Det, Kristus demonstrerede, var et andet og langt mere inderligt forhold til denne, den eneste sande Gud. Kristus demonstrerede tilgivelsesprincippet, alt skal tilgives, det var denne undervisning, der kulminerede på korset. Islam er jo også børn af Abraham, i hvis sæd alle jordens slægter skulle velsignes. Også inden for Buddhismen er man klar over, at der skal komme en fortsættelse, de kalder ham for Maitreya, altså et Guds sendebud til menneskeheden, som skal hjælpe dem videre fremad i udviklingen. Her er man også godt klar over, at det sker med passende mellemrum, svarende til de forskellige udviklingsepokers åndelige behov. Helligånden har virket bagved det hele ned gennem historien og viseligt lagt ud sine visdomsdepoter, sådan at hver ny epoke i forvejen er forberedt.

Da jeg sammen med min ven Thor Gjörvad var på besøg i Jordan, spurgte vi en svensktalende palæstinenser, om man inden for Islam også ventede på en fortsættelse. Jo, og det kom som en selvfølge: "Vi venter på Kristus!"

Nogle mener så, at det er de ikke-kristne, de gudløse, som ikke tror på andet, end det der kan dokumenteres med de fysiske sanser, som er de mest modtagelige, man skal blot undlade at tale med dem om Gud og Kristus. Ja, også Kristus må man helst hurtigt forbigå, da det, der er at sige om ham, allerhøjest er en parentes i Det Tredie Testamente, blot en biting, et slags kuriosum. Man må nok sige, at denne måde, hvorpå kristusbudskabet atter åbenbares for sine tilbedere verden over, er meget overraskende, for ikke at sige underlig. Genkomsten finder således sted til dem, som ikke er åndeligt interesserede, som ikke længes efter hverken Gud eller Kristus, men ikke til dem, der gør det, og har gjort det, i to tusinde år, ja faktisk meget længere tilbage i tiden!

Når Martinus således ikke henvender sig til "de religiøse", hvem er det så, han henvender sig til? – Martinus er så i stedet blevet videnskabsmanden og filosofen Martinus, som taler og henvender sig til andre videnskabsmænd og tænkere. Men som vi forstår, når vi som her har startet hele fortællingen med udgangspunkt i de oplevelser, der fandt sted med Martinus siddende i en knirkende kurvestol, med sort bind for øjnene, i fuld koncentration på Gud, så er Martinus ikke en videnskabsmand, filosof eller forsker overhovedet! Det han beskriver, er noget som han *direkte* oplever, ikke noget han spekulerer sig frem til. Selv studerende af Det Tredie Testamente er stadig fanget af tidsånden. Hver tid har sine guder og afguder! I dag dyrker mange den fysiske videnskab som det eneste saliggørende. Men lytter så videnskaben eller filosofferne til Martinus?

Har materiel videnskab kompetence til at afgøre, om det er sandt eller usandt, det Martinus fortæller? – Er fuldblodsmaterialisten den "gode jord"? – Martinus selv kalder den rene materialistiske indstilling for en stengrund, hvor der intet åndeligt kan gro og vokse. Sammenblandingen mellem åndelig videnskab og fysisk videnskab, får her nogle mærkværdige konsekvenser.

Den kære Tage Buch, Martinus' nære ven gennem mange år, forsøgte at forklare for en materialist, hvorfor det ikke var så godt at brænde lig. Martinus' verden er jo en helt igennem levende verden, også i forhold til mikrokosmos. Det er en helt igennem levende Gud, Martinus påviser, såvel i det store som i det små. For evighedssansen er alle størrelser lige store. Da er man blevet herre over perspektivforholdene, som jo er det, der afgør, om noget fremtræder som stort eller småt.

Vel vidende at antallet af levende mikrovæsener, der her er tale om, det må være milliarder, jeg har ikke talt dem selv, mente Tage Buch, at det jo ville være dejligt, hvis man kunne redde livet på disse mange milliarder af levende mikrovæsener, bare ved at passe ordentligt på dem. Men til sidst måtte selv denne trofaste entusiast opgive! Forklaringen til hvorfor man ikke skulle brænde sit lig, var udenfor materialistens rækkevidde. Tage måtte indrømme, når han blev spurgt, hvorvidt oplysningsarbejdet nu også lykkedes, at han til sidst opgav og tænkte: "Lad ham rådne i fred!"

Dette er jo et eksempel på, at materialisten er ude af stand til at se ud over den fysiske materie. Her var der simpelthen tale om en ganske almindelig materialist. Så hvem, der er modtagelig og hvem, der ikke er modtagelig er ikke det letteste at forudsige, men hvorfor skulle der ikke blandt ca. en milliard kristne, med løftet om Kristi genkomst levende i sig, ikke også findes mennesker, som kan forstå Det Tredie Testamente? – Hvorfor skulle Kristus, når han kommer igen, ikke også henvende sig til dem, som i forvejen tror på ham?

De, der ikke forstår, vil naturligvis protestere. Ligesom det skete ved Kristi første komme. Det er da kun godt! Så bliver der brug for forklaringer. Er det ikke på den måde, Det Tredie Testamente vil brede sig ud over verden? – Gennem dialog og debatter? – Er der noget nyt af betydning, der er opstået i verden, som ikke er blevet diskuteret, frem og tilbage? – Tankerne skal jo testes og prøves! Ligesom vi så det med Lars Nibelvang. De kosmiske analyser må stå deres prøve.

Man kan udmærket have et kristent sindelag og alligevel ikke være enig med præsten, det var jo det, der var tilfældet med Martinus selv. Er det mon dem, Martinus kalder for humane materialister? – De er blevet alt for kristne til at tro blindt på det, som præsten siger. At have det godt med evig straf, er da inhumant. Hvad lærer man af en sådan dom? – Hvordan bliver man på den måde hjulpet videre fremad i sin udvikling? – Vi er så her inde på en anden slags dannelse, nemlig hjertets dannelse. Og mon ikke dørene åbner sig lettere der, hvor hjertet er med, end der hvor denne dannelse mangler? – Forstand uden hjerte er en kold viden, her har alkærlighedens tanker ringe kår for at spire og vokse. Det er "stengrunden", ikke "den gode jord".

Martinus afslørede jo først rigtig tydeligt til allersidst, at det nu færdige værk er opfyldelsen af Kristi løfte og forudsigelse til sine disciple. Det havde Martinus sagt i forbigående forskellige steder, i forskellige sammenhænge, tilbage i tiden, mere som hvisken end råb, men *nu* skulle Martinus' mission endelig stilles til skue, dokumentationen var færdig, og det skulle offentliggøres på en måde, hvor man ikke kan undgå at se, hvad Det Tredie Testamente handler om, såmænd inden man har åbnet bøgerne og er begyndt at læse i dem.

Formålet med en åndelig videnskab er at forvandle tro til viden, tvivl til vished, problemer til løsninger, på selve det daglige livs mange uigennemskuelige områder og faldgruber. Men nu set fra det allerhøjeste udsigtspunkt, set ud fra evighedens perspektiv, dvs. med Guds egne øjne. Det er derfor, at alle konklusioner i Det Tredie Testamente ender med Guds egne ord: "Se, alt er såre godt!" Efter at himmel og jord er blevet skabt, og Gud betragter sit skaberværk, er han tilfreds.

Alle mennesker vandrer på samme vej, er på vej mod samme mål, vil komme til at opleve den samme indvielse, som Martinus oplevede. Alle vil opdage sig selv, sin egen udødelighed og evige relation med Gud. Alle er under udvikling, og til det kræves der evigt liv og mange fysiske inkarnationer, frem mod det fuldkomne, færdige stadium: "Mennesket i Guds billede". Ingen går tabt! Det blev så svaret på Martinus' oprindelige spørgsmål, som satte den her beskrevne indvielsesproces i gang. Jo, man lever mange liv, ja, man lever evigt. Ingen tvivl om det længere, hvis vi spørger Martinus.

Og ved horisonten træder synet af Guds ansigt atter frem, og nu nærmer det sig, venligt smilende, og vi kan høre "ham" sige, på klingende vendsysseldialekt: "welkommen tebavs mine kære børn, I er ventet."

Der er således gode grunde til at huske denne dag for hundrede år siden, og hvad der her fandt sted i en lille lejlighed ved Nørrebro Runddel, på første sal, i storbyen København, med mørkelagte vinduer, i en knirkende kurvestol, med en Martinus siddende i dyb koncentration, med fokus på Gud, med sort bind for øjnene.

Litteraturhenvielse:

Martinus: "Livets Bog VII", Efterskrift

Martinus: "Omkring min missions fødsel" - (såkaldt "småbog")

Martinus' foredrag "Om min missions fødsel" - (tilgængeligt på www.martinus-webcenter.dk)